

pobude, predlogi, razmišljanja Sveta za turizem

Pester in predvsem obvezujoč program dela

V sredo, 10. februarja se je prvič v novi zasedbi sestal Svet za pospeševanje turizma. Že nekajletna tradicija in predvsem bogate izkušnje so v veliki meri pripomogle k oblikovanju delovnega programa za leto 1988. Ne poudarjamo zaman besede »delovni«, saj so vse akcije zastavljene smelo in z jasnimi, oprijemljivimi cilji.

Prvo mesto nedvomno velja akcijam videza in urejenosti bivalnega okolja ter nadaljnja prizadevanja pri odpiranju Kmetij odprtih vrat, kjer smo predvsem poudarili, da mora njihova pristnost in kvaliteta tudi v bodoče ostati neokrnjena. In pa seveda organizacija že IV. turističnega srečanja Vičanov, ki nam je vsem postala v ponos, saj smo v ljubljanskem prostoru še vedno edini zagnanci, ki ne odnehamo, še posebno ne v trenutku, ko zanjemo že prve sadove.

Veliko je bilo razmišljanja in idej. Vse so polne optimizma in kar je najvažnejše, obuditi naše stare »viške« običaje in znamenitosti, postaviti jih v pravi prostor in čas ter seveda tudi primerno turistično ponuditi.

Ne moremo mimo že tolikokrat izražene želje, da moramo pritegniti tudi najmlajše, jih vzgajati v državljane, ki bodo znali skrbeti za zdravo okolje. S tem pa nikakor ne mislimo le na pobiranje papirkov in nesnage, katero tudi mi odrasli z veseljem odmetavamo. Ponuditi jim je potrebno še kaj več, sodelovanje v turističnih dejavnostih. Sodelujejo lahko

pri zapisovanju posebnosti, starih anekdotah, nadele pri zapisovanju receptov in še bi lahko naštevali.

To, da je naša občina bogata v svoji naravni in kulturni dediščini ugotavljamo iz dneva v dan. Zato ni naključje, da je vse večja želja, po »literarni poti, ki nas naj bi kot sprehajalec vodila mimo znamenitosti. Pa ne ostanimo le pri besedi »literarna« in jo vzemimo le kot delovni naslov. Ob tej poti bomo lahko videli vse naše znamenitosti, pa naj bodo še tako skromne.

Lovci nas ne opozarjajo zaman na favno in floro, na redkost rododendroma, tise, na muflona, ki se še skriva pri Polhograjskih dolomitih, na blagajev volčin... vse to bomo lahko videli in spoznali ob poti in viziji članov je, da bi nas sčasoma povezala po celi občini, pa na obisk k sosedom na Vrhniko, Ribnico in Grosuplje bi še lahko stopili.

Morda res zveni malce neskomno, toda lahko pripišemo, da je predsedstvo OK SZDL ocenilo naše delo kot dobro in ustvarjalno. Te ocene ne bo težko ohraniti tudi v bodoče, če se bomo dosledno držali začrtane poti, upoštevati mnenja in namige naših entuziastov, ki se skrivajo v delovanju turističnih planinskih, hortikulturnih društev in lovskih dručin. Cilj vseh naštetih je enak. Ohraniti zdravje okolje, skrbeti za našo bogato preteklost, vse skupaj pa ohranjati in poživiti z turistično ponudbo.

MOJCA ČERNE

Naša voda – leglo mikroorganizmov III.

Naj takoj v uvodu povem, da običajno ne odgovarjam na dvoumne in neargumentirane članke, kot je predhodni članek o vodi, katerega sta napisala Cerk Janez in Goršič Marko. V svojstvu česa ali po naročilu koga sta pisala me ne zanima, dejstvo je le, da je članek zlonameren in kot tak zame in za krajanje Vnanjih Goric žaljiv.

V osnovi moram demantirati trditve Cerk Janeza in Goršič Marka, da nisem iskala informacij pri Vodovodnem odboru. Iskala sem jih, ne enkrat, k sreči tudi pisмено – naslovljeno na tov. Šilca. Le-ta me je poklical po telefonu in povedal, da ne razpolaga z nobenimi podatki in naj se zanje obrnem na tov. Kermavnerja (SO Vič). To sem tudi storila. Vendar mi je tudi ta tovariš povedal, da podatkov nima, zato sem poiskala informacije pri izviru. Posedujem kopije strokovnih poročil, ki so bila narejena nedvomno zato, da se pomaga krajanom iz ogroženih področij do kvalitetnejše vode – to pa nedvomno niso samo prebivalci Podpeči-Preserja. Trdim, da tudi krajanje Vnanjih Goric plačujemo vodarino in smo potemtakem enakovredni partner pri odvzemu vode, torej imamo pravico do prav takšnih informacij, kot razpolagajo z njimi vi.

Silno me jezi tak odnos, kot ga izkazuje podpisnika članka. Moj članek je bil napisan v razumljivi slovenščini in iz njega je izhajalo, da ne iščemo grešnega kozla, pač pa se združimo v akciji za boljšo vodo. Z uredništvom Naše komune sem se celo dogovarjala, da bi mesečno zasledovala stanje o vodi, s čimer sem želela prispevati k hitrejšemu reševanju problematike in k osveščanju o uporabi tako oporečne vode.

Po telefonu sem govorila tudi s tov. Zajcem o tej problematiki, zato vajine trditve očitno »ne sedijo«, kot pravimo v žargonu. Dve objavi o vodi v enem letu sta prav gotovo premalo, da bi bili krajanje previdnejši pri uporabi vode. To prav dobro vesta tudi tovariš Cerk in Goršič. Mnogo bolj efektivno pa bi bilo, če bi Vodovodni odbor poskrbel za objavo izvelekov poročil Zavoda za

socialno medicino in higieno, če drugače ne, bi kopije poslal vsaj posameznim KS na vpogled. To isto očitam tudi občin. Krajanje Vnanjih Goric smo enakovredni uporabniki vode krajanom Podpeči-Preserja!

In ko že ravno takole kramljamo tov. Cerk in Goršič, mi dovolita, da vaju spomnim na sušno obdobje pred tremi leti, ko smo vsi krajanje Vnanjih Goric moledovali pri članah vodovodnega odbora Preserje-Podpeč, naj že vendar ugotovijo zakaj nimamo vode. Nič se ni premaknilo. Tako dolgo, dokler nisem jaz o nevdržnem stanju informirala občinskih forumov, ki so na mojo pobudo sklicali sestanek, na katerem smo se kar vroče pogovarjali. Vodo smo pa dobili. O tem dogodku obstaja tudi zapisnik, katerega hranite gotovo tudi v vaših arhivih. 27. 5. 86. Le preberite si ga!

*In da vama preženem zadnji dvom o govorjenju brez dela naj vaju povem, da sem osebno jaz začela akcijo za napeljavo vode za zadnje 3 hiše v Vnanjih Goricah. S prizadevanji sem iskala najugodnejšega ponudnika za material, itd. Torej – delam.

Predno bosta v prihodnje tako vehemetno pisala trditve, ki niso resnične, poleg tega pa še zlonamerne, dobro premislita. Osebno prav dobro vem, da krajanje Vnanjih Goric niso več pripravljene požirati fraziranja in neko-rektnih odnosov. Pripravljene smo si izboriti kvalitetnejše bivalne okolje, borijo se za telefone, vodo, kanalizacijo, ceste, zato ne bomo trošili energije za brezplodne razprave. Vsa naša prizadevanja so uperjena k pozitivnim rešitvam, ki imajo skupne cilje in so lastna večini naših krajanov.

Kot zanimivost pa samo še tole. V zadnjem tednu sem videla v vsaj petih gospodinjstvih, da pripravljajo napitke za otroke – izpod pipe!!

Torej, tovariš Cerk in Goršič odgovore na vajine trditve iščita pri tovarišu Šilcu, Zajcu in Kermavnerju. Vanja Forjanič-Rankel

Voda in ostale težave

V Naši komuni z dne 3. 12. 1987 sem prečitala pismo iz Vnanjih Goric glede slabe pitne vode, da je zelo nekalitetna, nezdrava in za pitje neuporabna.

Strinjam se z Vanjo Forjanič-Rankel, ki je omenjeno pismo napisala, da je prišel čas, ko bomo lahko presodili in morali trezno premisliti kaj naj bi v današnjem času storili in hitro ukrepali, da bi dobili dobro pitno vodo.

Pisateljica pisma omenja, da je bilo načrtovano za vodni vir iz Bresta, da pa ne pride več v poštev, da bi se ta zdrava pitna voda zagotovila, bilo bi je dovolj za vse krajanje. Ker pa je referendum za IV. samoprispevek v Ljubljani propadel – ni uspel, nam voda iz Bresta odpade. To je žalostno. Zakaj ni samoprispevek uspel se lahko sprašujemo in bomo dobili odgovor. Prav zagotovo ni uspel zaradi tega, ker je bil pripravljen v okviru celotnega mesta Ljubljane. Ljudje ne zaupajo več v plačilo samoprispevka, verjetno imajo slabe izkušnje iz prejšnjih let.

Tudi ostale dajatve, ki jih krajanje obvezno plačujejo potom zaposlitve, gradnje hiš, plačilo davkov in skupne blagajne mesta, od tam pa le bore malo sredstev priteče na krajevne skupnosti na obrobju mesta Ljubljane. Ako si človek te kraje pobliže ogleda ugotovi, da tamkajšnji prebivalci nimajo urejenih cest za današnji čas, ko je že toliko motornih vozil, da iz makadamskih cest in poti dvigajo prah. Ti kraji nimajo urejene kanalizacije, nove hiše pa nenehno zidajo, naselja se večajo in množijo. Vsi vodni odpadki se stekajo v obrobne kanale kjer imajo

leglo mikroorganizmi in insekti. Poleg vseh teh elementov imajo še neuporabno pitno vodo in v glavnem so hiše brez telefonov.

Vnanje Gorice in sosednji kraji so kot okolica privlačni za bivanje, so blizu mesta Ljubljane, kjer se ljudje zaposlujejo in delajo. Zato se jih veliko odloči za te kraje, kadar izbirajo svoj življenjski prostor za nadaljnje življenje. Navsečnosti, ki jih tam čakajo ne vidijo in ne vedo zanje.

Jaz mislim, če bi bil referendum za samoprispevek pripravljen v okviru teh prizadetih krajev, bi uspel. Saj bodo končno ljudje primorani se zagotoviti sredstva, da si bodo ustvarili boljše pogoje in čistejše okolje za svoj obstoj. Vsak posebej je dolžan pristopiti, pomagati in ukrepati, da bi dobili vodo iz Bresta. Zato ker tudi voda iz zajetja Virje pri Jezeru ni neoporečna, torej jo bodo morali zelo klorirati, kar pa je spet zdravju škodljivo.

MARIJA TURK

Pripis uredništva: Iz teh in prispevkov v prejšnjih številkah smo razbrali kako akutna je problematika z oskrbo neoporečne vode v Vnanjih Goricah in okolici. Podanih je bilo več različnih pogledov in predlogov in bilo bi dobro, če bi v razpravah na KK SZDL v omenjenih KS problematiko širše pretrgli ter izoblikovali skupne usmeritve za nadaljnjo akcijo. To pa tudi pomeni, da začasno to polemiko na straneh glasila prekinjamo.

UREDNIŠTVO

nenazadnje zaplujnil tudi na druga, nič manj pomembna področja. Med drugim so dobili v kraju nov požarni bazen (za primer požarov in sušna obdobja), javno razsvetljavo, ojačali so krajevni vodovod z dvema novima studencema (že leta 1983), lani pa so zgradili še nov most čez Horjulščico. Tega menda koristi kar petindvajset porabnikov iz petih vasi, ki pa se po besedah Janeza Lešnjaka niso vsi enako izkazali pri gradnji. Stroške za strojno delo pri gradnji mostu je krila zemljiška skupnost, pri materialu pa sta jim priškočila na pomoč še Območna vodna skupnost Sava-Ljubljana in KS Horjul (s kreditom).

Hkrati z mostom pa se Podolničanom že lep čas odpira še eno vprašanje: regulacija Horjulščice. Potok namreč še vedno pogosto poplavlja, s čimer je, kot pravijo, še vedno ogroženo vsaj pol senožeti. Da pa je nadloga še večja, se ujma priklati ravno poleti, ko je čas košnje. Tako so imeli na primer pred desetimi leti kar dve hujši poplavi in niso imeli na koncu prav kam s senom.

Kdaj telefonska govorilnica?

Skrbni vaški kronisti vedo povedati, da ima Podolnica ta hip le še devet pristnih kmetov, šest obrtnikov (ostali si služijo kruh bodisi v Ljubljani bodisi v Horjulu) in vsega štiri telefone (pa še te premorejo le obrtniki). Zdaj si že nekaj časa

Letošnja mila zima je prišla nekaterim kot nalašč za spravljane drv

prizadevajo, da bi v kraju dobili tudi javno telefonsko govorilnico (pri gasilskem domu), kajti potrebe po telefonski povezavi so čedalje večje. Vendar pa za le-to, kot seveda tudi za vse ostale, ki bi radi prišli do priključka, zdaj ne kaže ravno najbolje, saj je centrala v Horjulu že tako preobremenjena. Morda bodo imeli več sreče v naslednjih letih.

BRANKO VRHOVEC

Končno gostilna na Dobrovi

Potem, ko so vsa povojna leta živitarili praktično brez ene same gostilne, so se na Dobrovi pri Ljubljani končno le dokopali do tega tako potrebnega objekta. Natanko 17. decembra lani so sredi kraja slovesno odprli novo sodobno gostinsko poslopje, ki bo ne le tešilo žejo številnim domačinom pa tudi tujim gostom, ampak tudi poskrbelo za kulinarne specialitete, ki jih v drugih gostiščih ni na voljo.

Pot do nove gostilne, ki je dobila ime »Rožmarin« je bila več kot sifovska. Nič manj kot dvanajst let je potrebovala lastnica Marija Knific s svojim možem, da je spravila poslopje pod streho (za dokončno uporabo), pri čemer seveda ni šlo tudi brez posojil. Zato pa imajo prvi gostje zdaj kaj videti: Malodane vsa oprema je iz naravnega hrasta, v stilu in bogato okrašena z ornamentmi in mize v jedilnici so pogrnjene kot v najboljšem hotelu.

»Do naših gostov smo pozorni, ko da bi prišli k nam na obisk,« je vsa nasmejana Marija Knific, ki ji ne manjka dela v novi gostilni. »Srečemo jim v finih kristalnih kozarcih, vsakomur, ki pride jest, pa na mizi prižgemo svečo. Seveda pa želimo, da nas gostje spoznajo predvsem po naših specialitetah. Na voljo imamo namreč posebno hišno žgano pijačo rožmarin, pa rožmarinovo omako, zrezek in rožmarinove palačinke, da ne omenjam posebne juhe z istim imenom, h kateri imenitno teknejo sirovi štruklji in češki cmoki. Prav tako pa sami pečemo tudi pleten rožmarinov kruh, orehovo potico in frupeje in pripravljamo hladno solato na lovski način s finzer prelivom. Seveda pa strežemo tudi z običajnimi klasičnimi jedmi, ki pa jih za zdaj ne ponujamo.«

Gostilna Rožmarin bo s to bogato izbiro gotovo uspešno zadržala ledino. Vendar pa njena lastnica razmišlja še dlje: »Če nam bo s posojili prišlo na pomoč Turistična zveza Slovenije, bi radi zgradili še bife in sobe za goste. Tako bomo v celoti opremljeni za naše potrebe.«

Da bi delo v gostilni Rožmarin steklo kar najbolje, so pri hiši vpregli prav vse moči. Poleg moža sta še posebej v pomoč hčerki, ki se že tudi sami lotita drobnih peciv, sami pa znajo poskrbeti tudi za zabavo. Starejša hči namreč igra na citre, mlajša na harmoniko, sin na violino in mož na kitaro, in če vsi štirje sedijo skupaj, je v gostišču veselo, ko da bi zaigral pravi ansambel. Ob vsem tem se torej gostišču ni treba bati, da bi mu zmanjkalo gostov.

BRANKO VRHOVEC

**DO Pohoštvo
Ljubljana**

Rožna dolina IV/32
tel. 261-961

z novoustanovljenim oddelkom

**Servis notranje in
zunanje pohoštvene
opreme**

zagotavlja takojšnjo storitev obnove ali popravila
pohištva na domu.

- ne zavržete še uporabno stilno ali standardno pohištvo,
- ne kupite nove opreme, če je možna dopolnitev pohištva le z novim elementom,
- ne razbijate z vrati, okni, predali, če se ne zapirajo
- ne skrbite, če je nastal lom postelje, mize, stola,
- ne bodite žalostni, če vam ne odgovarja barvni ton pohištva,

– ne razpisajte denarja za »vidane nenosilne predelne stene, če vam lahko vgradimo kombinacijo izolirane lesene stene v elementu eno ali dvostranskih omar,

– ne trošite kvalitetnih investicijskih sredstev, če si lahko pomagate s stroški investicijskega vzdrževanja.

POKLIČITE NA TEL. 261-961 (zaenkrat delavnik dopoldan 6-14 ure) in vaše pohištvo bo v razmeroma kratkem času ponovno funkcionalno oziroma kot novo!

Zaupajte svoje težave obrtni delovni organizaciji, ki vam ponuja roko v kriznem stabilizacijskem obdobju.

Njen odnos do dela iz osnovne dejavnosti je med drugim opazen v opremi Filipovega dvorca Ljubljana, delu M trakta Ljubljanskega gradu, hotela Hystrija v Puli, kpl. turistično naselje Petalon pri Vrsarju, šport hotela Ailat – Izrael, kliničnih centrov Ljubljana, Tripoli, Benghaz, reprezentančni dvorec pri Bruslju, Belgija, cerkvi oziroma franjevaškem samostanu Duvno itd.

Pričakujejo vas torej strokovnjaki lesarstva, ki bodo skupaj s stalnimi kooperanti na področju pasarstva, steklarstva, kamnarstva ter projektiranja, z veseljem adaptirali ali opremili vašo sobico, stanovanje, poslovne prostore, hotele, zdravstvene in šolske ustanove, kulturne in športne hale, bifeje, vrtnice, turistična naselja itd.

Na vašo željo je storitev lahko izvedena tudi v soboto ali nedeljo!